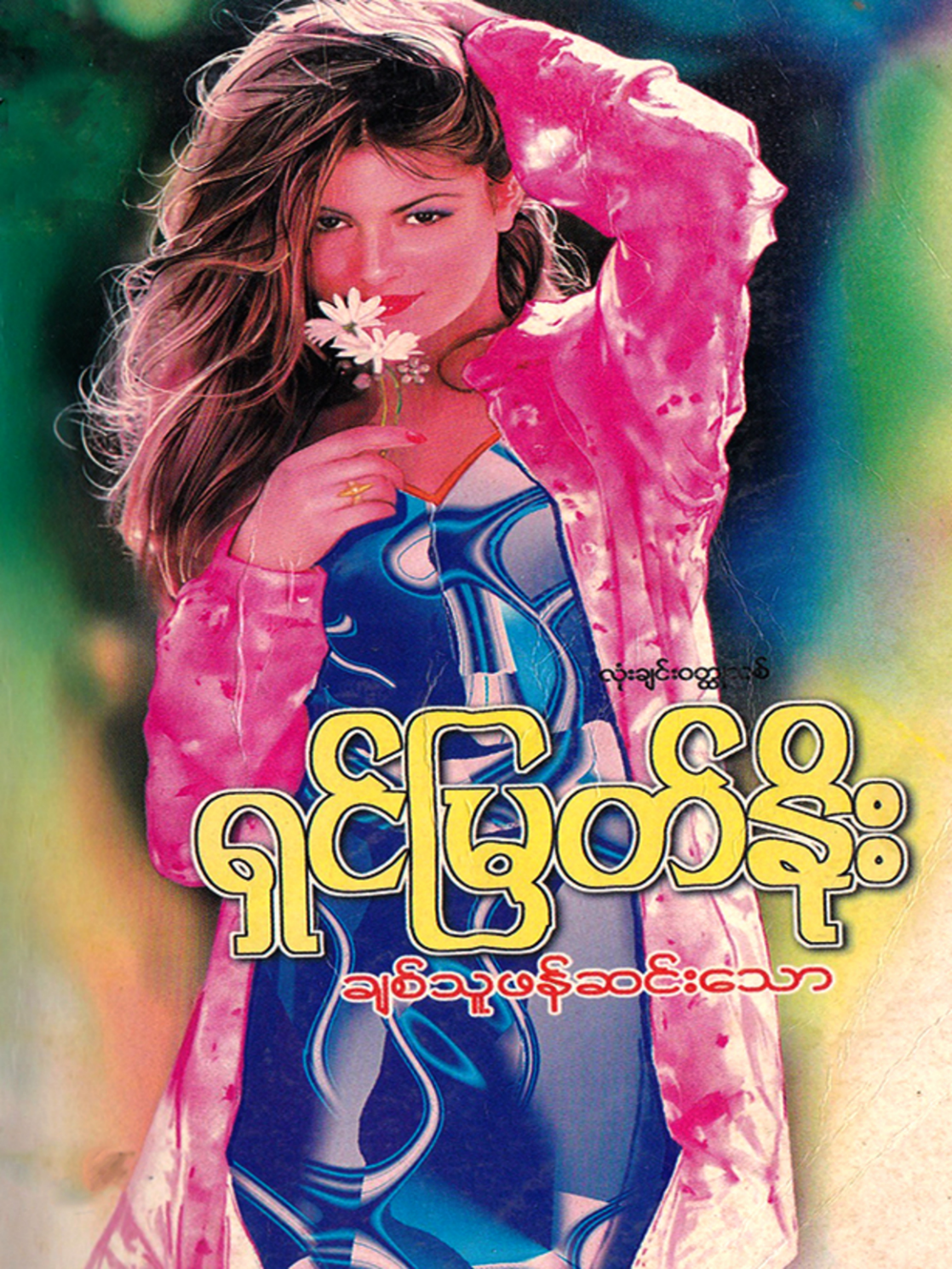

လုံးချင်းဝတ္ထု

ရှင်မြတ်နိုး

ချစ်သူဖန်ဆင်းသော

ကျွန်တော်ကတော့ ...

အချစ်ဆိုတဲ့ အရာကို စိတ်ခံစားမှုတစ်ခုပဲလို့ သတ်မှတ်ချင်ပါတယ်။

အချစ်ကို ...

ဘာအရောင်မှ မမြဲသဘူး။

ဘယ်အရာနဲ့မှ လည်း မနှိုင်းယှဉ်ဘူး။

သီးသီးသန့်သန့်ကလေးပဲ ခံစားကြည့်ချင်တယ်။

ဒါဟာ ...

ကျွန်တော်ကပဲ ...

သိပ်ပြီးချစ်တတ်နေလို့ လားတော့မသိဘူး။

ရင်ထဲက ...

ချစ်မိပြီဆိုတာနဲ့ ...

အဲဒီအချစ်ရဲ့ နောက်ကို

မျက်ကန်းတစ်ယောက်လို တစိုက်မတ်မတ်လိုက်သွားမိမှာ ပဲ ... ။

နေမင်းထင်

ကျွန်တော်ကတော့ ...

အချစ်ဟာ ...

ဘဝမှာ သိပ်ပြီး အရေးတကြီး လိုအပ်တဲ့ အရာတစ်ခု မဟုတ်ဘူး လို့ ထင်တယ်။

ကျွန်တော့်ရဲ့ ...

ရည်ရွယ်ချက်ဟာ ...

နောင်တစ်ချိန်မှာ ပညာတတ်ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ နဲ့ လူ့အသိုင်းအဝိုင်းကြားမှာ နာမည် တစ်လုံးနဲ့ နေရာတစ်နေရာယူနိုင်ဖို့ပဲ။

ဒါပေမဲ့ ...

ကျွန်တော် ထင်ထားတာတွေဟာ ဘယ်လောက်တောင် မှားခဲ့သလဲ သိလား။

အရေးမကြီးဘူးလို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ အချစ်ဟာ ...

လုံးဝထင်မှတ်မထားတဲ့ အချိန်ကလေးတစ်ခုမှာ လက်မခံချင်လို့ မရအောင် ရင်ထဲဝင်တိုးခြင်း ခံလိုက်ရတယ်။

အံ့ဩစရာကောင်းလိုက်တာဗျာ ... ။

ကျွန်တော် ...

ဘာဆက်လုပ်သင့်သလဲဟင်။

ဒေါက်တာလွင်သုတ

လူတစ်ယောက်မှာ ...

တစ်ကြိမ်တစ်ခါတော့ အချစ်ဆိုတဲ့ ...

နူးညံ့တဲ့ ခံစားမှုကလေးတွေနဲ့ ကြုံဖူးကြမှာ ပါ။

ချိုမြိန်တဲ့ အချစ်ရဲ့ အရသာကိုလည်း ...
နှစ်သက်ခုံမင်မက်မောဖူးကြမှာ ပါ။

သိပ်ကိုနူးညံ့တဲ့ ဖြားယောင်းမှုကလေးတွေ ...

ဆန်းသစ်တဲ့ ခေါ်ဆောင်မှုကလေးတွေ ...

သိပ်ကိုမက်မောဖို့ ကောင်းတဲ့ ...

အိပ်မက်လှလှကလေးတွေကို မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် အချစ်
က ဖန်ဆင်းပေးတတ် တယ်လေ။ သိပ်ပြီး မျက်လှည့်ဆန်လွန်းတဲ့ အချစ်
တစ်ခုနဲ့ ... ။

ကျွန်မဘဝမှာ ...

ပထမဆုံး အဲဒီအချစ်ကို မထင်မှတ်ဘဲ တွေ့ကြုံခဲ့ရတယ်။

ဝမ်းနည်းစရာကောင်းတာက ...

အချစ်နဲ့ ကျွန်မကြားမှာ ကြီးမားတဲ့ တံတိုင်းကြီးတွေ ခြားထားခြင်းခံ
ခဲ့ရပြီ။

တော်တော်လေးစွန့်စားမှ သာ ... အဲဒီအချစ်ဆီ ကျွန်မရောက်မှာ ပါ။

စွန့်လွှတ်မှုတွေ ... ဆုံးရှုံးမှုတွေ ... ပေးဆပ်မှုတွေနဲ့ တားဆီးခြားနား
ထားတဲ့ အဲဒီမဟာ ရံတံတိုင်းကြီးကို ကျွန်မ ရောက်အောင် ကျော်ဖြတ်နိုင်
ပုံမလားဆိုတာပဲ ... ။

မယ်အိမ်နေ

အခန်း (၁)

ခြံဝန်းအကျယ်ကြီးထဲသို့ အနက်ရောင် (PRADO) ကားကြီး မောင်းဝင်လာသည် ဆိုလျှင်ပဲ အားလုံးသော လူတို့ ၏ မျက်ဝန်းကလေးများ သည် ထိုကားဆီသို့ ဝန်းခနဲ ကျရောက်သွားလေ၏။ ဒီလိုဖြစ်ရခြင်းကလည်း မွေးနေ့ရှင် "ဒေါက်တာလွင်သုတ"ဆိုသော ဆရာဝန်ပေါက်စကလေး၏ ... ပျာယာခတ်သွားသော အမူအရာကြောင့်လည်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

မီးရောင်စုံများ နှင့် လှပနေသော ခြံဝန်းကြီးထဲက မွေးနေ့ပွဲကလေးသည် ဖိတ်ကြားထားသော ဧည့်သည် အတော်များ နှင့် စည်ကားနေပါသည်။ သို့သော် ... မွေးနေ့ရှင်ကလေး လွင်သုတကတော့ ပြည့်စုံသည်ဟု မထင်မိ။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ...

သူ တစ်ဖက်သတ် နှစ်သက်မြတ်နိုးနေသော မယ်အိမ်နေဆိုသည့် ရွှေနတ်သမီးကလေး ရောက်မလာသေး၍ ဘဲ ဖြစ်သည်။

"ဟော ... မယ်အိမ်နေ လာပြီ ... "

နံဘေးမှ လာသော အသံတစ်ခုကြောင့် သူ ချက်ချင်းပင် ခြံဝံဆီသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ ဝမ်းသာသွားရသည်။ မျက်နှာကလေးတွင် ကြည်နူးမှုအပြုံးကလေးက ဝေစည် လို့ သွားသည်။

သူ ...

ကားဆီသို့ ခြေလှမ်းကျဲကလေးနှင့် လှမ်းလျှောက်သွားမိသည် ။
ကားတံခါးချပ်ကလေး ပွင့်အလာကို မျက်တောင်လေးမခတ် စိုက်ကြည့်
နေမိသည် ။ သိပ်မကြာပါ ... ကားတံခါးလေး ပွင့် လာပြီး အနက်ရောင်
ဒေါက်ချွန်ချွန်ကလေးစီးထားသော ဖြူပြီးနုနေသော ခြေကလေးနှစ်ဖက်
မြေပေါ်ထောက်မတ်ကာ ဖြည်းညင်းစွာ သွဲ့ပြောင်းသော ခန္ဓာကိုယ်က
လေး ထွက် လာလေသည် ။ အဖြူရောင်ဇာ ရင်ဖုံးကလေးကို အဖြူပေါ်
ရောင်စုံချိတ်အပွင့်ကလေးများ ပါသော ချိတ်လုံချည် ကလေးနှင့် တွဲဝတ်
ထားသည် ။

"မယ် ... "

သူမနှုတ်ခမ်းလေးတွေက ပြုံးမနေပါ။ မျက်ဝန်းလေးတွေက ရယ်မ
နေပါ။ တည်ငြိမ်အေး ဆေးစွာပင် ... လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော ပါကင်
ထုပ်ကလေးကို သူ့အား ကမ်းပေးပါသည် ။

"မွေးနေ့မှာ ပျော်ရွှင်ပါစေ ... "ဟု ခပ်တိုးတိုးသာ ဆုတောင်းပေးလေ
သည် ။

"ဪ ... အန်ကယ်နဲ့ အန်တီပါ ပါလာကြတာကို ... ကြွပါအန်ကယ်
... အထဲမှာ ဒက်ဒီတို့ မျှော်နေကြပါတယ် ... "

"အေးကွယ် ... အန်တီတို့ နည်းနည်းနောက်ကျသွားတယ်"

"ခွင့်လွှတ်ကွာ ... မင်းဒက်ဒီကတော့ အန်ကယ်ကို
အပြစ်တင်တော့မှာ သေချာတယ် ... "

"အဟင်း ဟင်း ... "

သူ ရယ်၍ သာ နေလေသည် ။

" လာလေ မယ် ... "

သူက တရင်းတနှီး ဖိတ်ခေါ်လိုက်ပေမယ့် သူမအသွင်ကတော့ အပြုံး အရယ်မဲ့စွာ အသက်မဲ့ နေသော အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်လို ငြိမ်သက်နေ ဆဲပါ။

"သမီး ... လိုက်သွားလေ ... မေမေနဲ့ ဖေဖေက အိမ်ထဲကို သွားလိုက် ဦးမယ် ... ဟိုမှာ လူကြီးတွေက စောင့်နေကြတာ...မေမေတို့ အားနာနေပြီ ... "

ဒါဟာ ...

မေမေ တမင်ညှာပြောတာမဟုတ်လား။ အဓိက လွင်သုတနဲ့ သူမကို တမင်ရင်းနှီးအောင် မေမေထားခဲ့ခြင်းပဲ။ သူမ အရမ်းကို ငြင်းပယ်ချင် တာပဲ...ဒါပေမဲ့ မငြင်းပယ်ရဲဘူးလေ။

သူမရဲ့ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ...

ဖေဖေ မေမေစကားကို အမြဲတမ်း အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်လို ... ထား ရာနေ၊ စေရာသွား၊ ကျွေးတာစား၊ ဝယ်ပေးတာဝတ်ဆိုတဲ့ စည်းကမ်းချ က်တွေနဲ့ ချည်းပဲ ရှင်သန်နေခဲ့ရတာ မဟုတ်လား ... ။

သူမ စိတ်ပါသည် ဖြစ်စေ မပါသည် ဖြစ်စေ မဖြစ်မနေကတော့ လုပ် ရသည် ချည်းပင်။ ကြာတော့လည်း ဒါတွေဟာ ကျင့်သားရနေသော သူ တစ်ယောက်လို ... မလုပ်ဘဲနဲ့ ကို မနေနိုင် လောက်အောင်ပဲ ဖြစ်နေရပြီ လေ။

"မယ် ... "

"ရှင် ... "

"သွားရအောင် ... ဟိုမှာ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပျော်စရာကြီး"

လွင်သုတက ခေါ်နေသည်။

ဟင့်အင်း ...။

သူမ မပျော်ဘူး ...။ မီးရောင်အောက်မှာ တဖျပ်ဖျပ်လက်နေသော ရွှေရောင် စိန်ရောင် များ အောက်ကို သူမ မသွားချင်ဘူး။

သို့သော် ...

သူမရဲ့ ခြေလှမ်းကလေးတွေကတော့ လွင်သုတခေါ်ဆောင်ရာဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ လှမ်းနေခဲ့ရ သည်။

"အို လှလိုက်တာ ... ကျက်သရေရှိလိုက်တာ ... တော်တော်ချမ်းသာမ ယ့်ပုံလည်း ရတယ် ... "

"သုတကတော့ ရှယ်ပဲကွာ ... "

"အားကျတယ်ဟေ့ ... "

ဆိုသည့် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုသံတွေကို သူမက မကြား ချင်လောက်အောင် မုန်းမိပေမယ့် ... လွင်သုတကတော့ တော်တော်လေး ကျေနပ်နှစ်သက်နေပုံရသည်။

"မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ် ... "

မွေးနေ့ရှင်ရဲ့ အသံကလေးကြောင့် သူငယ်ချင်းတွေ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် အော်ဟစ် ဆူညံနေရာမှ လွင်သုတဆီသို့ အာရုံများ စူးစိုက် ကာ ကျရောက်လာသည်။

နံဘေးတွင် ...

ခေါင်းကလေးငုံ့ပြီး ကျောက်ရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်လို ငြိမ်သက်နေ

သော ရွှေနတ်သမီးကလေး ဆီသို့ မျက်ဝန်းအကြည့်ကလေးတွေက အာရုံစိုက်နေကြသည်။ ။

"ဒါ... မယ်အိမ်နေ ... "

"မယ်အိမ်နေ ... ဟာ ... နာမည်လေးကလည်း လှ ... လူလေးကလည်း လှ ... ရေရေ လည်လည် လိုက်ဖက်ညီတယ်ဟေ့ ... "

"ဟုတ်တယ်နော် ... မယ်အိမ်နေက သိပ်လှတာပဲ ... "

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ...

စိတ်ထဲက မပါသော်လည်း ကိုယ့်အပေါ် တရင်းတနှီး နွေးထွေးစွာ ဆက်ဆံလာသော သုတရဲ့ သူငယ်ချင်းများကို အားနာစွာ ပြန်၍ နှုတ်ဆက်ရသည်။ ။ ဒါဟာ ... သူမ မလုပ်ချင်တဲ့ အလုပ်ပဲ။

"မယ် ... ဒါက ဒေါက်တာရဲနိုင် ... ဒါက ဒေါက်တာထားထား ... သူကတော့ ဒေါက်တာ ဝက်ပုတ် ... "

"သုတနော်...ငါ စိတ်ဆိုးပြီး ... မုန့်တွေ အကုန်စားပစ်လိုက်မှာ ... "

"ဟား ဟား ဟား ... မလုပ်ပါနဲ့ ဟာ ... တော်ကြာ တခြားဧည့်သည်တွေ စားစရာ မကျန်တော့လို့ ရေသောက်ပြီး ပြန်နေရပါဦးမယ် ... ဆောရီး ... ဆောရီး ... "

ဝက်ပုတ်ဟု ခေါ်လိုက်သော ဝဝဖိုင်းဖိုင်း ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို သူက ပျာပျာသလဲ ရယ်မောကာ တောင်းပန်နေပါ၏။

သူမ နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေ တွန့်ရုံသာ ပြုံးလိုက်မိသည်။ ။

"မယ် ... သူက ဒေါက်တာသက်သက်...ဒါကတော့ ... ဒေါက်တာတင်မောင် ... "

"ဟုတ် ... မယ့်ကိုလည်း မှတ်ထားကြပါနော် ... "

"အမလေး ... ဒါကတော့ မပူလေနဲ့ မယ်အိမ်နေ ... တော်ကြာ အရမ်း
ကို မှတ်ဉာဏ်ကောင်း နေလို့ ထွက်ပြေးနေရဦးမယ် ... "

ဒေါက်တာသက်သက်ရဲ့ စကားကြောင့် အားလုံးက ဝါးခနဲ
ဝိုင်းရယ်ကြပါသည်။ လွင်သုတ ကတော့ နံဘေးတွင် သူမရှိနေသဖြင့်
ပျော်ရွှင်ပြီး မိုးမမြင်လေမမြင် ဖြစ်နေရသည်။

"မယ် ... စားလေ ... ဘာဖြစ်လို့ လဲဟင် ... သိပ်ပြီး မလန်းဆန်းသလို
ဘဲ ... နေမကောင်း ဘူးလား ... "

"အို ... ကောင်းပါတယ် ... ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ... "

"မယ် ... "

"ရှင် ... "

"ဒီနေ့ ... အရမ်းလှနေတယ် ... "

"အို ... "

စူးရဲသော မျက်ဝန်းအကြည့်များကြောင့် သူမ ရှက်သွားရသည်။ ခေါင်းကလေးငုံ့ချပြီး သူ့ကို မကြည့်ဝံ့တော့။

မယ်ရယ် ...

ကိုယ် မင်းကို အရမ်းချစ်နေမိပြီ။

စိတ်ထဲကနေ ထိုစကားများကို သုတရေရွတ်နေမိသည်။ သူမက
တော့ လုံးဝသိမည်မဟုတ်ပါ။ သူမသည် အလွန်အေးစက်တည်ငြိမ်သလို
... အလွန်လှူကြီးသော မိန်းမတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည်။ နှစ်ဖက်
မိဘများက သူတို့ နှစ်ယောက်ကို သဘောတူ ကြည်ဖြူနေမှန်း သိကြ

သော်လည်း တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ရှိနေကြသည်။ ။

"ဟော ... သမီးတို့ က ဒီမှာ ကိုး ... "

"ဟာ ... မေမေ ... "

လွင်သုတရဲ့ မေမေက မယ်ရဲ့ ပခုံးကလေးနှစ်ဖက်ကို ခပ်ဖွဖွဆုပ်ကို ငိုပြီး အနောက်ဘက်မှ ခပ်တိုးတိုးမေးလေလျှင် ထိုင်နေလျက်မှ သူမက အနောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ကာ ပြုံးပြလိုက် ရသည်။ ။

စိန်တွေ ပြုံးပြနေအောင် ဝတ်ထားသော လွင်သုတရဲ့ မိခင်မျက်နှာ လေးမှာ ကျေနပ်ရိပ် ကလေးတွေ သမ်းလို့ နေသည်။ ။ လွင်သုတရဲ့ မိခင် နံဘေးမှာ တော့ မေမေက ရပ်နေသည်။ ။ သုတက တော့ ရယ်နေ၏။

"သမီးလေးကို မြင်တိုင်း ... အန်တီက ပြန်မလွှတ်ချင်ဘူးကွယ် ... ဒီ သမီးလေးကို အပိုင်ရရင် သိပ်ကောင်းမှာ ပဲလို့ တွေးနေမိတာ ... အခု တောင် စကားစပ်မိလို့ ပြောနေကြသေးတယ် ... "

"အဟင့် ... ဟင့် ... ဟင့် ... ဒေဝီရယ် ရှင်ကတော့ သိပ်ကို တရားလွ န်နေတာပဲနော် ... "

အို ...

ဒါဟာ ဘာစကားပါလိမ့်။

အနှောင့်အသွားမလွတ်သော ထိုစကားကို သမီးရှင်ဖြစ်တဲ့ မေမေက ဘာကြောင့် ကျေနပ်စွာ ပြုံးနေရတာလဲ။ မေမေကပါ လွင်သုတနဲ့ သူမ ကို သဘောတူကြည်ဖြူပါကြောင်း ဝန်ခံလိုက်တာ လား ... ။

သုတက ... သူမဆီသို့ တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး ...

"မေမေ့အကြံ မဆိုးပါဘူး ... "

"ဟား ဟား ဟား ... အဲဒါပဲ ကြည့်တော့ တင့်ရယ် ... သားက မအေ
တူသားလေ ... တိုင်ပင်စရာကို မလိုတာ"

"အို ... အန်တီကလည်း ... "

သူမ ဆက်ပြီးမနေတက်တော့သဖြင့် နေရာမှ ထွက်ခဲ့မိတော့သည်။ ။
သူမရဲ့ ရှက်သွေးဖြာ သွားသော ပုံစံကလေးကို ကြည့်ပြီး ... အားလုံးက
ဝိုင်းရယ်ကြလေတော့သည်။ ။

ရယ်သံတွေကြားမှာ ...

သူမ မွန်းကျပ်လာခဲ့သည်။ ။

သူမ လှမ်းထွက်ခဲ့တာ ဟန်ဆောင်မှုတွေနဲ့ အပြုံးအတုတွေရဲ့ ဝေးရာ
ဆီသို့ ... ။

အခန်း (၂)

"အွန် ... "

"ဟာ ... "

"ခွမ်း ... "

ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုအား အရှိန်နှင့် သူ တိုက်လိုက်မိပြီဆိုတာ သိသိချင်း တစ်ဖက်လူကို သူ အားနာသွားမိသည်။ ။

"ဟာ ... အကုန်ပေစွန်းကုန်ပြီကွာ ... ကျွတ် ... ဘယ်လိုလုပ်တော့မလဲ ... မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲကွ ... "

"ဟာ...ဟုတ်ပါရဲ့ ... ကျွန်တော့်ကြောင့် ဖြစ်ရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး ... ဆောရီး ... ဆောရီး အန်ကယ် ... "

သူ ကပျာကယာ တောင်းပန်လိုက်သည်။ ။

"ဘာ ဆောရီးလဲကွ ... မင်း လူတစ်ယောက်လုံးတောင် မမြင်ဘူးလား...ဒီမှာ ကြည့်စမ်း ... ငါ့အင်္ကျီ မင်းလုပ်လို့ ပေစွန်းကုန်ပြီ ... ဒီအင်္ကျီ ဘယ်လောက်တန်သလဲဆိုတာ မင်း သိရဲ့ လား ... "

"ဒီမှာ အန်ကယ် ... တမင်ရည်ရွယ်ပြီး ကျွန်တော် ဝင်တိုက်တာ မဟုတ်ဘူး ... ဒါ မတော်တဆဖြစ်သွားတာလေဗျာ"

ငွေစကား ပြောလာသဖြင့် သူ ဒေါသနည်းနည်း ဖြစ်သွားရသည်။ ။

"မင်းရဲ့ မတော်တဆက ငါ့အပေါ်မှာ မှ ကံဆိုးပြီး ကျရသလား ... ငါ့ကို တော်တော် ထိခိုက်တာကွ ... လူငယ်ဖြစ်ပြီး ဒီလောက်တောင် နမော်နမဲ့နိုင်ရသလား ... "

မွေးနေ့ပွဲကလူတွေအားလုံး ... သူတို့ နှစ်ဦးဆီသို့ အကြည့်များ ကျရောက်လာခဲ့သည်။ ။ လူတွေ ကြားမှာ မို့ ထိုလူကြီး၏ ရင့်သီးသောအသုံးအနှုန်းများကို သူ မခံချင်။ ပိုက်ဆံရှိတယ်ဆိုပြီး တစ်ဖက်သားကို ချိုးနှိမ်ချင်တဲ့ သဘော ... ။

"ဘာလဲ ... အန်ကယ်က ဒီကိစ္စကလေးကို မလျော်နိုင်ဘူးလား ... အခုကိစ္စကို မကျေနပ် နိုင်ဘူးလား...ပြော ... အန်ကယ် ဘာဖြစ်ချင်လဲ ... ဘာလဲ ... ဒီအင်္ကျီတန်ဖိုး အလျော်လိုချင်လို့ လား ... "

"ဘာကွ ... "

သူ့စကားကြောင့် ဝင်တိုက်ခံလိုက်ရသောလူကြီး ရှူးရှူးရှားရှား ဒေါသထွက်သွားပုံရသည်။ ။ မျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံး ရဲရဲနီကာ ရှေ့သို့တိုးလာပြီး ဒေါသတကြီးနှင့် သူ့ရှေ့သို့ လက်ညှိုးငေါက်ငေါက် ထိုးကာ ...

"မင်း ... မင်း ဘာစကားပြောတာလဲ ... စကားပြော ဆင်ခြင်စမ်း...ငါကပဲ ဘာမဟုတ်တာ လေးကို ပုံကြီးချဲ့ ... အလျော်လိုချင်လို့ တမင်ပြောတာလို့ ဆိုလိုတာလား"

နှစ်ယောက် အခြေအနေက ပိုပြီး တင်းမာလာခဲ့သည်။ ။ သူ လူမှုရေးနားမလည်၍ ယခုလို ပြောခြင်းမဟုတ်ပါ။ သူ့မှားသွားပြီဆိုတာသိ၍ တောင်းပန်နေပြီပဲဟာ ... ။ လူကြီးကြည့်ရတာ ပိုက်ဆံအတော်ချမ်းသာမည်ဆိုတာ ခန့်မှန်းလို့ ရပြီးသား။ ဒီအင်္ကျီတန်ဖိုး သိန်းကျော်တန်တယ်ဆိုတာ လည်း လူငယ်ဖြစ်တဲ့ သူ သိနေပြီးဖြစ်သည်။ ။

"ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဖေကြီးရယ် ... ရှက်စရာကြီး ... သူများ
တွေမွေးနေ့ပွဲမှာ ရန်ဖြစ် ရတယ်လို့ ... သူများ တွေ ဝိုင်းကြည့်ကုန်ပြီ ...
"

ထိုလူကြီး၏ ဇနီးဖြစ်ဟန်ရှိသည့် သူတို့ အနီးသို့ ခပ်သုတ်သုတ်က
လေး လျှောက်လှမ်း လာသော စိန်တွေတစ်ကိုယ်လုံးညွတ်နေအောင် ဝ
တ်ထားသည့် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး။

"ဘာဖြစ်ရမှာ လဲ ... ဒီမှာ ကြည့်ဦး ... ကိုယ့်အင်္ကျီတစ်ထည်လုံး ရစ
ရာမရှိတော့ဘူး ... ဒီကလေးကချေကောင်ပေါ့ ... ဝင်လည်း တိုက်သေး
တယ် ... စကားပြောတာ ပမာမခန့်နဲ့ ... "

"ကျွန်တော် ... ကလေးကချေ မဟုတ်ဘူး ဗျ အန်ကယ် စကားကိုကြ
ည့်ပြောပါ ... ကျွန်တော့် ဘက်က မှားတယ်၊ အဲဒီအတွက်
တောင်းပန်ပြီးပြီလေ ... ဒါကို ဘာကြောင့်အန်ကယ်က ငွေစကား ပြော
တာလဲ ... ဒါဟာ အန်ကယ်ဘက်က စတာပဲ ... ကျွန်တော် လျော်နိုင်တ
ယ်ဆိုတာ သိအောင် ပြန်ပြောပြတာလေ ... "

"ဟာ ... နေမင်းထင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ ... "

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ဒေါက်တာရဲနိုင် အပြေးတပိုင်း အနားသို့ရောက်
လာသည် ။ တကယ်တော့ ... ဒီနေရာကို သူ မရင်းနှီးခဲ့ပါ။ ဒီပတ်ဝန်းကျ
င်က လူတွေနှင့်လည်း မရင်းနှီးခဲ့ပါ။ သူရင်းနှီးတာ ဒေါက်တာရဲနိုင်ဆို
သော ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းတစ်ဦးသာ ရှိသည် ။

ထိုသူငယ်ချင်းရဲ့ တောင်းဆိုမှုကြောင့်ပဲ သူ မလိုက်ချင်ပါပဲ ထလိုက်
လာခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည် ။ အခု ... သူ သန့်စင်ခန်းခဏသွားပြီး ပြန်လာ
တာပါ ... မထင်မှတ်ဘဲ အရိပ်ကလေးတစ်ခုကို အမှတ် မထင်
ဖြတ်လျှောက်သွားတာတွေ့လို့ သူ နောက်ပြန်လှည့်အကြည့် ...

ထိုလူကြီးနှင့် ဝင်တိုက်မိ လိုက်တာပဲ ...။

ကံကဆိုးချင်တော့ ပြဿနာရှာတဲ့ အဘိုးကြီးနဲ့ မှ တဲ့ တဲ့ တိုးသွားခြင်းဖြစ်သည်။

"ဟေ့ကောင် ... မင်းကို ငါက တမင်ပြောပြတာကွ ... မင်းဆီက ငွေလေး တစ်ပဲခွက် ပြားကို ... မက်မောလို့ မဟုတ်ဘူး ... ဒီတစ်ထည် မဟုတ်ဘူး ... ဒီထက်သာတဲ့ အင်္ကျီ အထည်တစ်ရာ လောက် မီးပုံရှိနိုင်တယ်ကွ ... သိရဲ့ လား ... "

"ဒါ ... အန်ကယ့်အပိုင်းလေ ... ကြိုက်သလို လုပ်နိုင်တယ်၊ ဒါက အန်ကယ့်သဘောပဲ ... ဒီလောက် မိုက်မဲတဲ့ အလုပ်မျိုး...ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ စိတ်ကူးဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ မနှမြောရင် လုပ်ပြလေ ... "

"မင်း...မင်း ... "

"ဘာလဲ ... ဟား ဟား ဟား ... အန်ကယ်က ဒါလည်း အဖြစ်ပြောတာပဲလား ... "

"ဟေ့ကောင် ... မင်းက ရယ်ရတယ်ရှိသေး ... အရိုင်းအစိုင်းကောင် .. . ခွေးသား ... မင်း ငါ့ကို ရိုတာလား ... ဟင် မင်း ဘာကောင်လဲ ... ငါ့ကို မင်းက ဘာကောင်များ မှတ်နေသလဲ ... "

လူကြီးရဲ့ ဒေါသတွေက အထွတ်အထိပ် ရောက်သွားပုံရသည်။ လက်သီးကြီးရွယ်ပြီး အရှေ့ကို တိုးလာ၏ အားလုံးက ဝိုင်းဆွဲထားရသည်။

"ဆောရီးပဲ အန်ကယ်...မွေးနေ့ရှင်ကိုတော့ အားနာပါရဲ့ ၊ ဒီမှာ အန်ကယ် ... ကျွန်တော်က ဘယ်တုန်းကမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ အကြောင်းပြချက်ကလေးတစ်ခုနဲ့ ရန်ဖြစ်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိဘူး သွားလိုက်ပါဦးမယ် ... တကယ်လို့ အန်ကယ်နဲ့ ကျွန်တော် လက်သီးချင်း တကယ်ယှဉ်ထိုးရင် ...

သေချာတယ် ... ကျွန်တော် ကြိမ်းသေနိုင်မှာ "

"ဟေ့ကောင် ... မလောက်လေးမလောက်စား ကောင်ကများ ... မင်း က ပြောရတယ်ရှိသေး ... လာလေ လာစမ်းပါ ... မင်းနဲ့ ငါ ဘယ်သူနိုင် မလဲဆိုတာ ... "

"အဖေကြီး ... ဒုက္ခပါပဲ ... ရှင့်စိတ်တွေကို ထိန်းထားစမ်းပါဦး ... ရှင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ... ဒီလောက် အဆင့်မရှိတဲ့ ကောင်မျိုးနဲ့ ရန်ဖြစ်နေရ တယ်လို့ ... ခွေးရူးနဲ့ ခွေးကောင်း ဖက်မကိုက် ချင်စမ်းပါနဲ့ ... "

ဇနီးကပါ ဆတ်ဆတ်ထိမခံ ပြန်အော်ပြောလေလျှင် သူသည် ချာခနဲ လှည့်သွားနေရာမှ နောက်ပြန်လှည့်ကာ ...

"ဟုတ်တယ် အန်တီ ... အဲဒီစကားပုံ သိပ်မှန်တယ် ... တစ်ခု ပြော ထားဦး ... မျိုးတူသား မစားကောင်းဘူးလို့ "

ဟု ပြော လိုက်လေ၏။

"ကြည့်စမ်း ... မင်း ... မင်း ... ဘာစကားပြောတာလဲ ဟင် ... ခွေး ကောင်စုတ်လေး ... နင်သာ ခွေးမျိုးဟဲ့"

သူ ... တဟားဟားအော်ရယ်လိုက်မိသည် ။ အမျိုးသမီးကြီး သူ့စ ကားနှင့်သူ ပိတ်မိနေ၏။ သူ နားမထောင်တော့ပါ။ နှုတ်ခမ်းသားလေး တွေမှာ ထိမထင်တဲ့ အပြုံးကလေးတွေနဲ့ နေရာကနေ အေးအေးဆေး ဆေးပဲ ထွက်လာခဲ့မိတော့သည် ။ ရဲနောင်တစ်ယောက် ဘယ်လိုကျန်ခဲ့ သည် မသိ ... ။

ကားဆီသို့အရောက် ဘာကိုမှ ကြည့်မနေတော့ဘဲ ထွက်ခဲ့မိတော့ သ ည် ။

ထိုပွဲကို ...

အစကနေ အဆုံးအထိ ...

တအံ့တဩ တမေ့တမော အမှောင်ကွယ်ကလေးကနေ ... မျက်ဝန်း
ကလေးတစ်စုံက စိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။ ။ ထိုယောက်ျား၏ အသံများကို
သူမ ကြားနေရသည်။ ။ ရဲရင့်သော သူ့ဟန်ပန်ကို အဝေးကနေ သူမ သဲ
သဲကွဲကွဲ မြင်နေရသည်။ ။

ထူးဆန်းလိုက်တာ ...

သူမ ဘာကြောင့် ထိုနေရာကို အရောက်မသွားခဲ့ရတာလဲ။ တကယ်
ဆို ထိုလူနှင့် ပြဿနာ ဖြစ်ခဲ့တာ သူမရဲ့ အဖေလေ ...။ ဖေဖေရော မေ
မေပါ ဒီတစ်ခါ အကြီးအကျယ် ပေါက်ကွဲပြီး ကျန်နေ ခဲ့သည်။ ။

ဒါကို ...

ထိုလူက အေးဆေးပဲ လေကလေးချွန်ကာ ထွက်သွားနိုင်သေး၏။

"ဆောရီးပဲ အန်ကယ်ရယ် ... အားနာဖို့ ကောင်းလိုက်တာ၊ ကျွန်
တော် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ ... "

"သုတ ... မင်းမှာ ဒီလောက်အောက်တန်းကျတဲ့ အပေါင်းအသင်းမျိုး
ရှိလိမ့်မယ်လို့ မထင် ဘူး ... "

ဖေဖေဒေါသတွေက လွင်သုတအပေါ်သို့ စုပုံကာ ကျသွားလေ၏။

" မဟုတ်ဘူး အန်ကယ် ... ဒီကောင့်ကို တစ်ခါမှ တောင် မမြင်ဖူးဘူး
... အဲဒါ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း မဟုတ်ဘူး "

"မင်းသူငယ်ချင်းမဟုတ်ဘဲ ... ဒီကောင်က ဘာကြောင့် မွေးနေ့ပွဲကို
ရောက်လာရတာလဲ ... "

သုတက မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ ဖေဖေကို ရှင်းပြနေတာ တွေ့နေရသည်

"ဒီလိုပါ အန်ကယ် ... ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ရဲနိုင်နဲ့ ပါလာတာပါ ... ဒီကောင် ဘယ်က မှန်းတောင် မသိဘူး ... ရဲနိုင်အဖော်ခေါ်လာပြီး မိတ်ဆက်ပေးတာပါ ... "

"တောက် ... အဆင့်အတန်းမရှိလိုက်တာကွာ... လူကြီးကို လူကြီးမှန်းမသိ ... တော်တော် မိုက်ရိုင်းတဲ့ ကောင် ... လူပါးဝတဲ့ ကောင် ... "

လွင်သုတက ဖေဖေဒေါသများကို ပြေအောင် ချောမော့ကာ တောင်းပန်နေလေ၏။ သုတ မိခင်နှင့် ဖခင်လည်း သားဖြစ်သူကို အပြစ်တင်လို့ မဆုံးတော့ ... ။ မွေးနေ့ပွဲကလေးက စောစော ကလောက် သာယာစိုပြည်မနေတာတော့ အသေအချာပါပဲ။

ဒါဟာ ...

နေမင်းထင်ဟု ခေါ်သော ...

ဆတ်ဆတ်ထိမခံတတ်သည့် ပမာမခန့် အလွန်နိုင်သည့် ယောက်ျားကလေးကြောင့်ပဲ ဖြစ်တော့သည် ။ သူမ ဘာမှ မသိခဲ့ မမြင်ခဲ့သလို အေးအေးဆေးဆေးပင် ထိုနေရာသို့ သွားခဲ့သည် ။

"သမီး အိမ်နေ ... ဘယ်ကနေ ထွက်လာတာလဲ ... ဒီမှာ ပြဿနာဖြစ်လို့ ဘယ်တွေလျှောက် သွားနေတာလဲ သမီး"

"ဟို ဟို ... ခေါင်းနည်းနည်းနောက်နေလို့ ... သမီး ခဏလေးပဲ ဟိုအနောက်ဘက်ကို ... "

"လာ ... လာ ... ဘာမှ ရှင်းပြမနေနဲ့ တော့ ... သမီးဖေဖေ ဒေါသအရမ်းထွက်နေတယ် ... မေမေတို့ ပြန်တော့မလို့ "

"ဟုတ် ... "

မေမေက သူမရဲ့ လက်ကလေးကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ကာ ခေါ်သဖြင့် သူမ လိုက်သွား ရသည်။ သုတကတော့ စိတ်မကောင်းသော မျက်နှာကလေးနှင့် သူမကို စိုက်ကြည့်ကာ ကျန်ခဲ့သည်။

မေမေရော ဖေဖေပါ ကားပေါ်တက်သည့်အထိ ... လွင်သုတရဲ့ မိခင်နှင့် ဖခင်တို့ က လိုက်ပို့ ပေးခဲ့သည်။

ဖေဖေဟာ ...

အလွန်ဒေါသကြီးတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ ...။ တစ်အိမ်လုံး ဖေဖေ ဒေါသထွက်ပြီဆိုလျှင် ပြန်ပြောဖို့ နေနေသာသာ အပ်ကျသံပင် မကြားရ။ စိတ်ကြီးသောဖေဖေက ဖြေရှင်းလျှင်လည်း လက်မခံ။ ငြိမ်နေပြန်လျှင်လည်း ဒေါသထွက်နှင့် အိမ်ကအလုပ်သမားတွေဆို ဖေဖေ စိတ်တိုလျှင် ဝေးဝေးပြေးရှောင်ကြပြီ။

အခု ...

သူကတော့ ...

ဖေဖေနဲ့ အပြိုင် ရင်ဆိုင်ကာ တစ်ခွန်းမခံ ပြန်လည်ချေပသွားလေသည်။ အင်မတန် ဆိုးသော လူမိုက်ကလေးတစ်ယောက်များ ဖြစ်နေမလား။ သူ့အသွင်က ဂျစ်ကန်ကန်ကလေးနှင့်။

ကြည့်ရတာ ...

လူကုံထန်အသိုင်းအဝိုင်းကတော့ မဖြစ်နိုင် ...။

အရောင်လွင့်လွင့် ဂျင်းကို ရှုပ်လက်တိုအကွက်နှင့် တွဲဝတ်ထားပြီး သူရဲ့ ပြင်ဆင်ထားမှုဟာ သာမန်လူတန်းစားသာသာပင် ရှိသည်။

နေမင်းထင် ...

နေမင်းထင် တဲ့ ။

ဘယ်လောက်များ ... ပူလောင်လိုက်မယ့် နာမည်လည်း ကွယ် ... ။
